

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 515/2023
27.04.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Татјане Матковић Стефановић, председника већа, Бранка Станића, Татјане Миљуш, Владиславе Милићевић и Иване Рађеновић, чланова већа, у парници по тужби тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Родољуб Пашћановић, адвокат из ..., против првотуженог СТАМБЕНА ЗАДРУГА РАФИНЕРИЈА Нови Сад, чији је пуномоћник Славко Перески, адвокат из ... и друготуженог ОПШТИНА ВРБАС, Врбас, кога заступа Општинско правобранилаштво општине Врбас, ради утврђења, одлучујући о ревизији друготуженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 4895/20 од 17.11.2022. године, у седници већа одржаној дана 27.04.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији друготуженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 4895/20 од 17.11.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија друготуженог, изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 4895/20 од 17.11.2022. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Новом Саду П 975/2019 од 15.09.2020. године у ставу првом изреке, утврђено је да је тужилац ванкњижни власник некретнине уписане у Лист непокретности број .. К.О. Нови Сад II, као пословног простора за који није утврђена делатност, број .. од 5m² у приземљу вишестамбене зграде број .. у ... улици у Новом Саду, саграђене на парцели број .. К.О. Нови Сад II, па су обавезани тужени трпети да се тужилац у јавним књигама - РГЗ упише као искључиви у 1/1 власник некретнине. У ставу другом изреке, утврђено је да је извршење на пословном простору за који није утврђена делатност, број .. од 5m² у приземљу вишестамбене зграде број .. у ... улици у Новом Саду саграђене на парцели број .. К.О. Нови Сад II, које је одређено решењем о извршењу Привредног суда у Новом Саду пословни број И.и. 308/17 и јавног извршитеља Косте Илића број И.и 495/17 недозвољено. У ставу трећем изреке, обавезани су тужени да тужиоцу солидарно накнаде трошкове парничног поступка у износу од 107.100,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности па до исплате.

Привредни апелациони суд је пресудом Пж 4895/20 од 17.11.2022. године одбио жалбу друготуженог као неосновану и потврдио првостепену пресуду.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену друготужени је изјавио благовремену ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о његовој ревизији одлучује на основу члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11... са изменама) ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Предметни спор је правноснажно пресуђен на тај начин што је утврђено ванкњижно право својине тужиоца на пословном простору, по основу одржаја. Према датом образложењу, другостепена одлука је заснована на члановима 4. став 3. Закона о промету непокретности („Сл. гласник РС“ број 53/95) и 20. став 1, 28. став 2. и 33. Закона о основама својинскоправних односа. Утврђено је током поступка да тужилац има правни основ за стицање права својине на предметном магацинском простору - Уговор о продаји непокретности од 04.03.1997. године, који је закључио са првотуженим, да су потписи уговарача оверени 20.07.2005. године пред Општинским судом у Новом Саду по бројем Ов 11-1860/2005 те да је тужилац законит и савестан држалац предметног пословног простора, који је протеком рока од 10 година, односно 20.07.2015. године стекао право својине на предметном простору. Првотужени је у Листу непокретности уписан као власник тог објекта, сада означеног под бројем .. Нижестепени судови налазе да чињеница да је друготужени покренуо поступак извршења, тј. да је у предмету Привредног су у Новом Саду ИИ 308/17 дана 12.07.2017. године донето решење о извршењу, да је након тога донет и Закључак ИИ 498/17 од 20.07.2017. године, те да је у Катастру непокретности унета забележба решења о извршењу Привредног суда у Новом Саду ИИ 308/17 дана 12.07.2017. године, пре него што је тужилац поднео захтев за упис промене имаоца права на предметној непокретности у катастру, дана 03.07.2018. године, није од значаја у околностима када је тужилац пре покретања поступка извршења постао власник предметне непокретности. Са тим у вези, нижестепени судови су утврдили и да је извршење на пословном простору недопуштено.

Друготужени не даје разлоге који оправдавају одлучивање о изјављеној ревизији са разлога прописаних чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку. Ревизијом се не указује на постојање другачије одлуке донете у спору заснованом на истом или битно сличном чињеничноправном основу. Не указује се на постојање ширег друштвеног или правног значаја због којег би требало дозволити одлучивање о посебној ревизији у циљу размотрања правног питања од општег интереса или правног питања у интересу равноправности грађана. Такође, не наводи се ни то да постоји потреба за новим тумачењем материјалног права примењеног у побијаној пресуди.

Суштински, ревидент износи своје виђење чињеничноправних појединости конкретног случаја, односно указује на погрешно утврђено чињенично стање, услед погрешне оцене доказа, што се не може прихватити као релевантан основ да се дозволи одлучивање о ревизији, као о изузетно дозвољеној. Евентуална погрешна примена материјалног права, сама по себи такође не може бити разлог за изјављивање посебне

ревизије. Посебна ревизија служи као изузетно и крајње правно средство, чији циљ није да се преиспитују правноснажне пресуде сходно појединостима конкретног случаја, већ да се кроз конкретни случај реши питање од посебног (ширег) интереса, а које се може подвести под један од основа из 404. став 1. Закона о парничном поступку. Наведено у овом поступку није случај.

Из изнетих разлога, одлучено је као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије туженог у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је утврдио да није дозвољена.

Чланом 403. ставом 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба за утврђење поднета је 11.09.2018. године, а побијана другостепена пресуда донета је 17.11.2022. године. Вредност предмета спора побијаног дела износи 500.000,00 динара, што према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе износи 4.224,85 евра.

Како вредност предмета спора побијаног дела очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија није дозвољена на основу одредбе члана 403. става 3. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Татјана Матковић Стефановић с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**